

0413 – 13. april

Så mange av dere som ble døpt til Kristus, har ikledd dere Kristus. Gal 3: 27.

Apostelen sier at vi er døpt til Kristus. Selv om dåpen, slik Kristus innstiftet den, skjer i (eller til) hele den guddommelige treenighetens, Faderens, Sønnens og Den Hellige Ånds navn, så kalles det, og er, likevel en dåp til Kristus.

Grunnen til dette kjenner vi: Bare i ham alene er frelsen, han alene er veien, han er døren. Ingen kommer til Faderen uten gjennom ham. Faderen har gjort Kristus til vår Frelses Høvding, vår Yppersteprest, Profet og Konge. Faderen viser alle mennesker hen til ham, og sier: «Hyll Sønnen!», «Hør ham!». Til ham er det vi skal døpes, til ham skal vi knyttes. For i ham er livet.

Ordet «til» (døpt til Kristus) uttrykker den inderligste forening med Kristus, og at vi dermed også har del i hele hans fullbrakte verk. Alt dette vi får i dåpen. Og denne forening, og det at vi får del i Kristus og hans verk, uttrykkes ennå tydeligere med ordet «innplantet» (forenet – som i gr. teksten betyr «sammenvokst») i ham (Rom 6: 5).

For et menneske som er døpt og har liv i Gud skal vi ikke lenger se på som den han er i seg selv. Men helt og holdent som en del av Kristus, et lem på hans legeme. Slik at alt som angår lemmet, det angår også hodet. Og det hodet eier, det eier også lemmet.

Men er dette virkelig sant? Bruker vi kanskje her altfor sterke og herlige ord? Er det sant at vi i dåpen får en så inderlig forening med Kristus, en virkelig «sammenvoksing» med ham? Er det sikkert at apostelen hadde en slik mening med dåpen?

Se da hvordan han taler her: «Så mange av dere som ble døpt til Kristus, har ikledd dere Kristus». Legg merke til ordet «ikledd», – «ikledd Kristus», svøpt dere inn i ham. Dette taler jo ganske klart om samme inderlige forening med Kristus, som ordet «innplantet», eller «innpodet» (Rom 11: 17, 19, 23, 24). Det vil si at vi blir ett med hele hans person, hele hans fullbrakte verk og hans velbehag for Faderen.

At dette i våre øyne er altfor stort og uforståelig, kommer bare av den forferdelige vantroen i hjertet vårt, og djevelens sterke påvirkning. Han vil ikke godta at vi skal ha noen guddommelig trøst som kunne true hans rike.

Vi må virkelig huske på at det den store, kjærlige Gud har gjort for oss mennesker, alt sammen er så umåtelig stort, og selvsagt høyt over det vår forstand og tankeevne makter å gripe.

Han har skapt oss for at vi skulle være hans barn, og til arvinger av hele hans rike. Han har gitt sin enbårne, evige Sønn for at han først og fremst skulle være vår bror, vår omsorgsfulle slektning. Men også vår Frelser, vår Forsoner og Forsvarer. Han har gitt oss, og gir oss hver dag sin Hellige Ånd. Og den skaper et guddommelig verk i hjertene våre, som vi ikke kan nekte for at vi kjenner.

Skulle en da ikke kunne vente av ham, var det for mye av hans kjærlighet, at han også gav oss et slikt livgivende middel som dåpen? Denne ytre og synlige handling hvor vi vet at gjennom den får vi del i hele hans nåde, blir tatt opp og satt inn i hans nådepakt.

Når apostlene forklarer dåpen, taler de om at vi ved dåpen «blir ikledd Kristus», gjennom den «innplantes»/«forenes»/«innpodes» i ham, og gjennom den «renses» og «frelses». Når en ser denne skildringen, kan en virkelig undre seg over at dette dyrebare Guds nådemiddel blir så foraktet som tilfellet oftest er. Men at dåpen foraktes, har samme årsak som at jødene foraktet Kristus. Det har sin grunn i dens fattigslige og ubetydelige skikkelse.

Kristus ble født i en krybbe, var fattigere enn revene og himmelens fugler, «en smertenes mann, vel kjent med sykdom», og døde til slutt på et rettersted. «Derfor regnet vi ham for intet» sier profeten på jødernes vegne. Det samme er det som skjer med dåpen. Vi ser bare på vannet, som Luther sier: «med samme øyne som krøtter, som vet det går an å drikke». Vi glemmer fullstendig at den allmektige Herren Gud har knyttet sitt hellige løfte til dette vannet.

Vi oppfører oss på samme måte som den syriske høvedsmannen Naaman da profeten Elisa sa: «Gå og bad deg i Jordan, så skal du bli helbredet». Da så Naaman bare på selve vannet, og mente at vannet i Jordan kunne ikke utrette mer enn det vannet han hadde i Damaskus. Han glemte fullstendig at det var bare Jordans vann profetens løfte var knyttet til.

Luthers bemerkning om dåpen, slik vi hørte det alt i vår barnelærdom, er virkelig treffende og viktig: «Dette utretter riktig nok ikke vannet, men Guds ord, som er knyttet til vannet, og troen som tillitsfullt mottar det ordet som er knyttet til vannet. For uten Guds ord er det bare vann og ingen dåp. Men med Guds ord er det en dåp, et nåderikt livets vann og et bad til gjenfødelse i Den Hellige Ånd».

Gud har i sin visdom nettopp knyttet vår frelse til de minste ting, midler som er lite akseptable for vår fornuft. For at vi skulle stilles overfor en prøve: Om vi bare ville lytte til og følge hans ord. Eller om vi tvert imot velger å se på det som er stort og akseptabelt for vår fornuft.

Denne Guds måte å prøve oss på gjennom små og ubetydelige midler, er som et sikt (såld). Gjennom det blir alt som er stort skilt ut fra Guds gode hvete. Altså en trang port hvor bare de virkelig små, de enfoldige som har Jesu Kristi tro, kommer igjennom og inn i hans rike. Derfor sa han også om de små barna at «Himlenes rike hører slike til». Han har «utvalgt det dåraktige ... det svake, det som står lavt, det som blir foraktet, det som ikke er noe ... for å gjøre de vise til skamme».

La oss vokte oss vel for det «aller skadeligste udyr», nemlig fornuften, i åndelige saker (Luther). Pass på at du ikke bedrar deg selv, så du i spørsmålet om dåpen bare blir stående med blikket festet på vannet. Og glemmer at det er til dette nådemidlet den store nåderike Herren har knyttet løfte om frelse og evig liv!